

Võta ja loe!

№ 10. — VII. aastakäik.

Millal võime täiesti röömsjad olla?

Üks mees oli Saffamaalt Ameerikasse rännanud. Ta tahtis rikkaks saada, et siis elada röömsjalt ja murefult. Mitmete tööriskaste aastate järele oli ta viimaks sihi saavutanud ja asus tagasi kodumaale. Oma varanduse paigutas ta suurde kohvrisesse. Selged läikivad kullakütid. Vööd ja päevad hoidis ta oma kohvritäies.

Merel aga sõusis hirmus form, mis wigastas laewa. „Pääste-paadid meffe!“ hüüdis kapten, „päästku end, kes päästa suudab,“ tajas läbi reisijatehulga. Mees Saffamaalt haaras oma kohvri järele. Kuid see oli liiga raske terge paadi jaoks. „Sa jätab kohvri laewale ja tuleb paati, või sa jääd femaga koos laewale, wali!“ Mees walis, aga ruttu ta ei suutnud osjustada, liiga raskets osutus lahtumine kohvrists. Ta siis oli juba hilja. Päästepaak tõudis kiirelt eemale huffumast laewast, ja mees koos oma kohvriga wajas merre. Terwe kohvritäis kulda ei suuda meid teha röömsjaks ja õnnelikuks; miks siis mitte? Seepärast, et peame alatiiselt tema pärast hoolt ja muret tundma, et ta meil ei läheks kaduma. Kui aga see juhtub, siis oleme jälle waejed.

Proua Waino wäikest külastest oli palju õnnelikum. Ta ei omanud küll kohvritäit kulda, isegi mitte ühtki kinnakroonilist polnud tal ja siiski asus ta röömsjalt lauldes oma hommikustele toimetustele. Küla waimulik kohtas teda ja imestas, et naine waejes rõiwastuses, kellel kodus 6 last toita, nii röömsjalt wõis laulda! „Miks ma ei peaks röömustama“, ütles naine, „kui igal hommikul mu laste woodid fuhjad on ja ma neid terwetena tean koolis istuwat? Ma tean omegi, et Laewane Isa ta täna neile leiba annab!“

Waeue proua Waino usaldas Sumalat taewas, seepärast oli ta nii röömus ja õnnelik! Miks wõis fema siis nii kindlalt Sumalat usaldada? Ta tundis teda! Kas ta sina ei tahaks Sumalat fundma õppida? ...

Ühes suures talus oli heinaküün maha põlenud. Särgmiljel päewal läts talunik õnnetuspaigale. Särsku märkab ta teise suurt fuhawälja üht tumedat täppi. Ta tõukab seda jalaga. Tume täpp wariseb koftu ja mifu wäikest kollast kanapoega tulewad tuha alt esile. Tume täpp oli põlenud wana kana ise. Kui leegid olid mäsamas, laotas wana kana omad fiivad oma piisikeste üle ja peitis

nad leekide eest. Truu tanaema ije oli aga jõeks põlenud. —

Samufi toimib Jeesus Kristus ta meiega. Õnnistegija laialijurutatud käed ristipuul just nagu hüüavad: „Tulge, siin on warju,

siin on abi...“ Kes nüüd on hädas ja hirmus, see võib tema juurde minna. Siis ei saa meile teegi enam häda teha.

Seepärast võime meie olla rõõmsad, kindlad ja rahulikud. „Meie sõber.“

Päästelaud.

Paljude aastate eest hukkus üks laev Inglismaa rannal. Häda oli küll kohutav, kuid Sumala imelikul warjamisel ei hukkunud ükski inimene. Särgmisel pühapäeval päästetud merimehed võtsid osa jumalateenistusest lähemas kirikus. Õpetaja, kes teadis laewa hukkumisest, tänas Sumalat merimeeste päästmisest ja oisid sellest õpetust, mis võiksid olla neile õnnistuseks.

Sufluse lõpus kõneles ta sügawa sõidulega patule hädaohust ja Jeesuse lunastavast armastusest. Mui se as ta ütles: „Me kujutame endale hukkuwat, kes tunneb, et kõik ta pingutused on asjatud. Kujutage ta rõõmu, kui ta ootamata näeks wees lauaküüki, mis kannaks teda, nii et ta võiks päästeda selle abil! Kuid just nii on jündinud sulle ja mulle, kui on küsimuses hinge päästmine. Oleme kõik hukkamise hädaohus olewa merimehe olukorras. Kristus on päästelaud. See laud kannab. Haara viibimata sellest finni! See peab vastu ja kannab!

Suflustaja ije oli sügawalt liigutatud. Ta tundis, et Sumal sõnas wägewalt rääkis. Siiski ei märganud ta erilisemaid tagajärgi suflusest ja peagi oli ta unustanud nii laewahuku kui ta jutuse.

Nelikeist aastat oli möödunud sellest, kui teda kutsuti surewa mehe juurde ühes kauges külas. Uskaw Issandale, oli õpetaja walmis kohe minema. Astudes suppa nägi ta kohe, et haige oli sulle võõras ja väga nõrk. Põlmitades jängi aarde ütles ta: „Sõber, olte kullunud mind ja ma olen tulnud. Warsti astute sellele teele, millele peame kõik astuma. Utelge, mis on teie igawiku loofus!“

Haige näis olewat meelemärkustel, kuid ta ei jaksanud kõnelda. „Mu sõber,“ ütles õpetaja, „teie ei saa enam kõnelda, kuid andke vähemalt mingi märk, et teil on loofus Kristuses.“ Wiimase pingutusena liikusid surija huuled ja ta sõlistas särawail silmil:

„Laud kannab!“

Ammu unustatud juustus oli kandnud wilja. Wähemalt üks hing oli saanud päästetud selle läbi. Nagu hukkuja haarab pääste abindu ijärele, nii oli see mees kõige oma pattudega heitunud Kristuse armukätele ja temas saanud andeksandmise ja rahu.

Oled sa pattudest koormatud? Tee samufi nagu see mees! Ta tuli Kristuse juurde, sai päästetud ja omandas rahu. Tule sinagi! Ka sina saad andeksandmise ja rahu!

Pulmade kurb lõpp.

Ahes Poola külas peeti pulmapidu. Peigmees ja ta hea naaber hoolitsesid selle eest, et oleks ta hästi alkoholi. Pidu festis läbi õõ. Lõpuks jäid mõlemad mehed meele märkusefult wiinauimas laua alla magama. Samas toas oli ka üks kolmekuune pörsas, kes oma peremehe juurde tuli ning ta pahema kõrwa ära sõi, ilma et mees oleks ärganud. Samuti hammustas ta läbi meelekohast wesejoone, mille tagajärjel noor peigmees

üles wirgumata warest fuhjaks jooksis. Kui hommikul teine wiinawend üles kõusis, leidis ta kohkudes oma kõrwal waid naabri laiba.

Kes jõuaks üles lugeda kõiki neid wiina ohwreid, inimesi, selle eluküünal on enneaegselt kustunud joomise tagajärjel. Wiin on kindlasti enam surma külwanud kui sõjad. Ja omesti weel jood ja kiidad ja feda; wõib-olla meelitad feijigi jellele õnnefule feele!

Rahesugune pöördumine.

Otto Funcke ütles ferd, et pöördumise läbielamus on nagu puudega. Lehtpuud kaotawad oma lehed sügisel, kuid kewade fulles omandawad nad fäifja uue leherüü. Nii kaotawad paljud inimesed oma lapspõlwe-ufu ja ufuelu. Nende juures on pöördumine Sumala poole wäga selgesti nähtaw. Ofaspuud aga hoiawad alles oma okkad ka talwel. Kuid helehohelised ofsafejed okstel funnistawad kewade fulekust. Nii hoiawad mitmed alal oma frifflikufe, kuid uus elu on fiiski selgesti funfaw, kui nad ifiklikult Seefufe wastu wõfawad.

Für Alle.

Ta kingib!

Reegi proua läks funinga aiast mööda ja nägi seal ilufaid wiinamarju. Ta oleks nii heameelega nafufe neift wiinud oma palawifus haigele pojale ning pakkus aednikule raha, et fee falle neid müüks. See aga ütles ofjusta-

walt naijele: „Siin pole mingi wiinamarjade müügifohf. Naine läks foju, et weel enam raha tuua arwamises, et aednik tahab nende eest rohkem raha. Kui ta fagafi tuli, oli funinga kiifar feal. Ta oli kuulunud järele aednikult, mis fee naine tahtis. Kui fee uuesti raha pakkus, ütles funingafufar: „Minu isa pole mingi puuwiljakaupleja, kes wiinamarju müüb, waid ta on funingas, kes neid kingib.“ Ja feda öeldes löifas ta mõned ilufamaift ja pani need waejele naijele põllesje.

Sust nii teeb ka Seefus. Ta ütleb ka: „Minu Isa pole mingi kaupmees, kes õnnisfust müüb, waid oma funinglikust armust anab ta feda kõigile, kes feda südamest nõuawad. Ja oma ärarääkimata kannatuses ja offiwast armastufes end efitades waatab ta jügawale meie hingepõhja öeldes: „Oled ja küllalik alandlik feda õndfust kinkida lasta, ilma hinnata, selgest armust?“

Für Alle.

Laulud.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. lisa 30.

Tänu sulle, helbe Jumal, Tänu sulle kõige eest! Mis ja mulle kolwatumal Annud omast heldusest; Mis ma saanud minewikus, Mis mull' praegu annad ja, Mis mull' tootab tulewikus, Kõige eest sind tänan ma.

Tänu sinu sõna ette, Mis mind kõiges juhatab, Sattun tulesse ehk wette, See mind ikka kinnitab; Tänu, et su kallis weri On mind äralunastand, Tänu, et su armumeri On mu pafud upufand.

Tall. t. 56.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. 294.

Kes on see, kes armastuses Otsib kadunud hingelisi, Annab neile pafud andeks, Tõõstib kurbi südameid? See on Jeesus, meie sõber, Kes meid tahab aidata, Ei veel iial ole üksti nõnda armastand, kui ta.

Et ja mind, mu Isjand Jeesus, Oled nõnda armastand, Et ja mu eest surma läinud, Werega mind lunastand, Siis ma ennaft annan sulle Terwelt ihu hingega, Pese mind mu pafust puhtaks Oma falli werega.

Tall. t. 78.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Too mu sisse puhas süda, Wõta wana wälja jeeft, Kui see teeb ka lihale häda, Siiski tänan selle eest. —

Õpeta mind armu sunnil Sinu tahtmist tegema. Aita mind mu wiimsel tunnil Õndsasti siit lahtuda!

Tall. t. 121.

Wiisil: Jeesus tule minule. P. 59.

Isjand, kanna oma last Aita teda wägewast, Kõigis elu wõitlustes, Minu ainus abimees.

Roor: Kanna, kanna, Kanna mind su rüppe sees.

Kui kõik kõigub minu ees, Ole ja mu abimees.

Sa, mu kindel warjupaik, Hoiad mind kui kilp ja mõõk, Sinu armu hõlma all Julge on su nõder fall.

Tall. t. 23.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord katus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni häaks ja kaastõid saata toimetajale aadressi 5-7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ trükk 1938.

Ilmub 9. sept. 1938.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU

EP1276